

Jeg tror syndernes forladelse.

Dette lille ord omfatter endnu mere. At være «i Kristus» betyr ikke bare dette, at vi er skyldfrie paa grund av samfundet med Jesu sonende død, Og dog er der mange av os troende, som ikke har let for at se mere end dette negative, at alle vore synder er utslettet. Man blir staaende ved dette, at Gud har tat os til naade, og nu bærer han over med os og taaler os fra dag til dag, trods alle vore forgaaelser, trods al vor ulydighet og gjenstridighet mot hans naadige vilje og førelser.

Nu ja, dette er stort. Større end vi har fortjent, og større end vi kunde vove at vente. Men allikevel er det bare en liten del av den naade, som møter os, naar vi er «i Kristus». Naaden i Kristus inneholder ikke bare dette, at Gud forlater os alle vore synder, at han taaler og bærer over med os, men det vil lørst og sidst si, at han *elsker* os.

Ogsaa her er der indtraadt noget nyt i Guds bedørmelse av synderen. Saalænge denne er utenfor Kristus, er han under Guds vrede, [Ef. 2, 3](#); [Rom. 1, 18](#). Men ved samfundet med Kristus løftes Guds vrede av ham; ti Kristus blev lagt under Guds vrede for vor skyld, han blev en forbandelse for os, for at kjøpe os fri fra lovens forbandelse, som er uttrykket for Guds hellige vrede, [Gal. 3, 13](#). «*Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for os, forat vi i ham skal vorde retfærdige for Gud,*» [2 Kor. 5, 21](#).

Retfærdig for Gud, det er synderens stilling saalænge han er «i Kristus». Men hvad vil det si at være retfærdig for Gud? Enklest kan visst dette besvares saa: at være retfærdig for Gud det vil si at eie Guds velbehag. Det var jo dette englene sang om allerede ved Jesu fødsel: fred paa jorden, i mennesker Guds velbehag! [Luk. 2, 14](#), Det var det ogsaa velsignelsesønsket i den gamle pakt forkyndtet: *Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig naadig*, [4 Mos. 6, 25](#).

At leve i syndernes forladelse, at være «i Kristus» vil si at eie Guds velbehag over sig, saa hans ansigt lyser av glæde, hver gang hans øie ser sit lille barn paa jorden.

Hør dette, du Guds barn, som saa ofte tviler paa, at Gud elsker dig, og synes at du bare gjør ham sorg og besvær. Gud blir glad, hver gang han ser dig. Aa nei, sier du, han blir nok ikke glad, naar han ser mig. Hvordan skulde han bli glad ved at se mig i mit daglige liv?

Min ven, du misforstaar dette litt.

Herren elsker dig, ikke fordi du er elskværdig, men fordi han elsker syndere, og i Kristus har skaffet sig adgang til at ta syndere ind til sit hjerte. Det er i Kristus, ikke i dig selv, du eier Guds velbehag. Og saalænge du er «i Kristus» eier du dette Guds velbehag helt. Saalænge du ser din egen synd og vanhellighet saa stor, at du maa gjernme dig i Jesu vunder og saar, saalænge hviler over dig det samme velbehag, som hvilte over Sønnen: «Du er min søn, den elskelige, i hvem jeg har velbehag».

Den som selv har barn, har lettere for at gripe denne side ved Guds kjærlighet. Men ogsaa du som ikke har barn selv har av og til oplevet noget, som kaster lys over denne kjærlighetens hemmelighet. Du var hos dine venner, og I sat sammen i hyggelig samtale. Borte paa gulvet laa den lille og tullet sig og lekte eller skrek. Under samtalen la du merke til, at de to var saa optat med at se paa den lille. Og av og til saa de et øieblik paa hverandre, og da lyste der op et deilig smil hos dem begge. Hvorfor lyste deres ansigt saa skjønt, mens de saa paa den lille? Jo, det var deres barn. Det var hele hemmeligheten. Bare det at se den lille gjorde dem glade.

Kjære Guds barn! Han som er far for alt som heter barn i himmel og paa jord, han Iøler for sine barn mere end nogen jordisk mor og far kan føle. Du er hans barn. Han har skapt dig. Han har forløst dig. Han har døpt dig. Og gik du bort fra ham, saa har han kaldt dig og git dig livet paany.

Har du lagt merke til, at det væsentlige et barn bestiller ialfald i de fleste av sine barneaar, det er at la sig elske av far og mor. En vidunderlig lykke, en herlig tid! Det væsentligste du og jeg skulde bestille i vort korte jordeliv, det var at la os elske av Gud, at la ham faa overøse os med sin grænseløse kjærlighet, at la ham rigtig faa kjærtegne sit lille elskede barn. Det er det kjæreste for ham, og det er det viktigste for os.

For det første er det intet, som gjør os saa glade og lykkelige, som naar vi oplever denne Guds kjærlighet. Sjælen fyldes av en stille, mild lykke, som overgaar al forstand og derfor al beskrivelse. For det andet gjør den os saa sterke. Fristelserne preller av paa det hjerte, som kjender sig elsket av Gud for Kristi skyld. Aldrig føles synden saa motbydelig, som naar lyset av denne Guds kjærlighet falder over den. Derfor findes der ingen kilde til helliggjørelse saa rik som denne. Vi løses indvortes fra synden, og sier med tak til Gud i sjælen: «hvorfør skulde jeg gjøre denne store ondskap og synd mot Gud».

Lever vi i denne Guds kjærlighet til os, da er det heller ikke saa vanskelig at møte menneskenes ubillighet og urimelighet. Vi kjender os saa rike og lykkelige, at vi kan kjende trang til at ta dem om halsen og si til dem: «du kan være saa ubehagelig du vil, det gjør ikke noget, for jeg har det saa godt med Gud i mit hjerte».

Den som tror sine synders forladelse og vet sig elsket av Gud, blir aldrig rigtig motløs, hvad der end rammer ham av trængsel og motgang. Det er først naar gudsforholdet fordunkles for ham, enten av ham selv ved ulydighet og gjenstridighet, eller av Gud under anfeftelsens og prøveisens svære tider, det er først da han kan bli forknytt og raadløs. Men ogsaa det viser, hvad syndernes forladelse betyr i hans liv. Det er vel ogsaa en av grundene til, at Gud lægger anfeftelsens mørke ind over sine kjære barns sjæle.

Jeg tror syndernes forladelse. Der ligger hemmeligheten i hele den troendes liv. Denne tro var det som først skjænket ham den villige aand, som med indre glæde gjør Guds vilje. Denne tro er det ogsaa, som dag for dag vedlikeholder og fornyer den villige aand. Og kommer en troende ind i trældomsaanden, saa det er med uvilje han merker Aandens vink og det er med trægheit han opfylder sin Herres vilje, da er det sikkert, at han først har mistet den barnlige tro paa syndernes forladelse. Og likesaa sikkert er det, at den villige aand aldrig vender tilbake, før sjælen igjen faar hvile ved Kristi kors og se ind i Guds grænseløse kjærlighet til fortapte syndere.

(Afsnit fra kapitlet "Syndernes forladelse" i "AAndens Fylde" af Ole Hallesby - Lutherstiftelsens Forlag 1924 - Shafan 11-07-13)